

„A csillagok nappal nem látszanak, de tudjuk, hogy ott vannak, és ha eljön a sötétség, számíthatunk rájuk, mutatják az utat...”

Nomád közmondás

De mi van, ha már soha többé nem fogod látni őket?!

I.

Egy- kettő- három...

Ujjai a falon lévő rovátkákat pásztázzák. A mélyedések néhol felületesek, de viszonylag érzékelhetőek. Nem mindig sikerült a vakolatot puszta körömmel elég mélyre kiválnia.

Négy- öt- hat...

A nyirkos, hideg fal tapintására kirázza a hideg. Lélegzete egyre szaporább, pulzusa szinte az egekben, szívdobogását a torkában érzi.

A függőleges rovátkák mellett apró pont szerű alakzatok, pontosan hét mindegyik sorban. Kivéve az utolsó hatodik sor, ott csak 4 pont. Eljött a negyedik nap, apró reménysugár, ebben a csontig hatoló sötétben.

A levegő dohos és sűrű volt, mintha a nedvesség és a penész egyaránt beivódott volna a falakba. Minden egyes lélegzetvétel olyan volt, mintha megfulladna egy mocsaras, rothadó szagú ködben. A szétterjedt, állott szag szinte ízlelhetővé vált, az orr és a torok mélyéig hatolt.

A helyiség, melynek fogja OSB lapokkal van lezárva, nappal épphogy beszűrődik egy kevéske fénysugár. De most látja este van. A távolban meghallja a megváltást adó hangot.

Egyre közelít. Ez azt jelenti, hogy nincs sok ideje. Százszor, ha nem ezerszer elképzelte ezt a pillanatot. Bal kezén az alvadt vér felszíne megrepedt, ahogy megpróbál a földről felállni. A friss vér apró cseppekben hullik a kavicsos, hűgyszagú aljzatra.

Térde sajog, bal szeme továbbra is össze van ragadva a gennytől. Anna ujjai reszketve tapogatták végig a falat, és miközben az ablak felé indul próbálja nyugtatni

magát. Minden egyes halk zaj, minden apró mozdulat, amit hall, növeli a szorongását. A gondolat, hogy talán sosem fog kiszabadulni innen, teljesen megsemmisítette, letörte, eddig, most új erőre kapott. Elrablója mindent megtett, hogy az éjszaka csendjébe rejtse őt, és Anna érezte, hogy minden egyes másodperc közelebb hozza őt a végzethez. De a remény itt van, érezte, hogy a vonat elhozza a várva várt szabadságot.

A monoton zakatolás egyre erőteljesebb. Emlékei szerint két rövid kürtszó még hátra van, azután ér ide a szerelvény. Még van egy kis ideje, de sietnie kell.

Hajába masszív pókháló akad, korábban mikor ide került, még a hideg rázta tőle, de most már fel sem tűnik neki, elszánt, félelmet nem ismer.

Próbálja felidézni a korábbi eseményeket. Miután beér a vonat, onnan nagyjából még 10-12 percet áll az állomáson. Ennyi ideje van, ennyi elég kell legyen.

Az oldalsó kisablak faforgács borítását egy ideje sikerült szépen, észrevétlenül a rögzítéséből kimozdítania. Látogatás- ahogy ő nevezte el- alkalmával, mindig gondosan visszatámasztotta a fatáblát, a foszló apró forgácsdarabokat pedig földdel fedte el, véletlenül se derüljön ki, mire készül.

Valami mászik a lábán, apró lábak, mint ezernyi tű szurkálja a vádliját. Ha nem is ezer, de száz lábat biztos érez, próbál tudomást sem venni róla, elszánt.

Remegő ujjával a lap alá nyúl és határozott mozdulattal mozgatni kezdi azt. A pizsló téglafal vérvörös darabkái a sípcsontján landolnak. Halkan felszisszen, mikor egy pikely szerűen leváló tégladarab a körme alá fúródik.

Ekkor nem is olyan messze megszólalt a kürtszó. Vasúti átjáró, vonat közlekedik keresztül rajta!- figyelmeztet ellentmondást nem tűrően a dudaszó.

A visszaszámlálás elindult. Mióta be van zárva a rovátkák, mélyedések segítik a napok követését, tájékozódást a káoszban. Az általa felvázolt minta szerint ma van a napja, amikor vonat érkezik, és nagy megkönnyebbülésére szerencsére meg is érkezett, annak rendje és módja szerint.

Sietnie kell, már nincs sok ideje, és azt nem tudja mi vár még rá, miután lebontotta az OSB-t.

Hirtelen rázkódni kezd az épület, vakolatdarabok potyognak a vállára. Valahol a helységben, a korom sötét mélyén halk láncsörömpölés hangja csendül.

Megvan! Sikerült! Ez az Anna!- bízta magát csendben, majd kimozdította a lapot az ablakkeretből. Halvány lámpafény szűrődik be a távolból. Az ütemes

kattogás hangja, ahogy fém a fémen siklik, majd a sínillesztéseknél ütődik egymásnak, egyre erőteljesebb.

A sötétség visszavonulót fűjt, látja a célt, a szabadság gondolatától könny szökött a szemébe.

Jobb lábát a falnak támasztva löki fel magát át a nyíláson. Kezével erősen kapaszkodik, fogást talált, de hogy mibe, azt nem tudja, de nem is akarja tudni. A hideg tárgy elég stabil volt ahhoz, hogy megtartsa. A távolban ha homályosan is, de látja a vonat végét. Egy tehervonat, mely farönköket szállít, előtte messzebb vörösen izzó fény fenyegetően hirdeti: itt bizony még tilos az áthaladás!

Összeszedve minden erejét húzza- tolja testét. Izmai megfeszülnek, halk elfojtott nyögések közepette sikerült kimásznia a nyíláson.

Megcsinálta! Mindjárt kint van, és végre maga mögött hagyja a rengeteg borzalmat, amit itt átélt.

Mégis, most mintha nem tudna tovább menni, valami visszatartja. Sőt húzza vissza. Kapaszkodik, de hiába, az erő mellyel visszarántják elemi.

A szél lágyan lengedezni kezd, egy vonat szépen lassan kigördül valahol elhagyott, vidéki kis állomáson. A harmatos fűről cseppek hullnak alá a földre, az állomásépület mellett. Távolban a szebbnapokat megélt, évek óta nem használt, omladozó váltótorony pince ablakára lassan, csendben egy OSB lap belülről visszakerül.

II.

Hetek óta kánikula volt a térségben. A nyári nap ellentmondást nem tűrően tűzött le az égből, és nem kegyelmezett semminek és senkinek. A parkban lévő kiszáradt, aranyárga, egykor zöldellő füves részek is mind az aszályos időszak bizonyítékaként szolgáltak.

Körben menedéket nyújtó, árnyékot adó fák állták hősiesen a rekkenő hőséget. Levelük lekonyulva, szinte szoborrá válva várták a megváltást hozó esőt. Távolban madarak elhaló hangjai keveredtek a városi forgalom monoton, egyhangon duruzsoló zajával.

A legtöbb újonnan átadott játszótérrel egy gond van. Nincsen olyan pontja, amelyik árnyékban lenne és így óvna a kicsiket-nagyokat a napsugaraktól. Az is igaz,

hogyan nem 12 óra körül kell a gyerekkel a játszótérre kilátogatni, de ha egyszer csak ilyenkor készülnek össze a reggeli étkezés-öltözés, szülő-gyermek „küzdelmet” követően, akkor nem tud mást csinálni az ember.

Miközben a padon ült és kislányát nézte, ahogyan maga alá kupacolja a homokot, azon töprengett, hogy mikor szaladt el ennyire az idő. Nemrég még teljes egészében az anyjára volt utalva, ahová rakták ott maradt egyhelyben, gügyögve. Most meg már egyedül húzza a ruháját, veszi fel a cipőjét, pakolja össze a homokozó játékeit.

A mai nap sem zajlott másként, mint a többi. Reggel ébredést követően, összebújás. Gyors reggeli, öltözés, és irány a szabadba, levegőre. Ez az az idő, amikor van egy kis ideje végig pörgetni a közösségi média fontosnak tartott ismétlődő híreit. Most hirtelen újra a telefonja rabja lett egyik percről a másikra. Tekintete már nem a gyermeket figyelte, a külvilágot kizárta teljesen. Figyelemfelhívó cikk ugrott fel: Újabb sztárpár szakított! címmel. Nem tudja miért, de elégtételt érzett lelkében, ha már neki sem jó, legyen másnak is rossz. Halvány mosoly futott át az arcán.

- Ana, ana, nédd! Néd' mit tájajtam!- vékony angyali gyerekhang próbált utat törni az általa generált „ÉN” idő burokján.

Elsőre fel sem fogta mi történik.

- Jól van Kincsem, ügyes vagy.- mondta reflexszerűen azonnal válaszként.

- De anaaaa, nédd, lécciii!- kérlelte anyját, elutasítást nem tűrően.

Nagy sóhajt követően, még mindig pörgetve a képeket, cikkeket elszakította tekintetét képernyőről.

Az elé táruló látványtól szinte sokkot kapott, hangos sikoly hagyta el a torkát.

A telefon kijelzője továbbra is az ismerőseit mutatta, és miközben M. Tóth Kriszta épp a Maldív-szigeteken mosolyog a naplementében, a készülék halk puffanással a földre csapódott.

III.

Az ágy sarkán ül. Testének minden porcikája sajog. Az ébresztőóra mellett két csomag fájdalomcsillapító, és egy zacskó óvszer. Mindkettő üres.

Válla felett hátranéz a mellette fekvő nőre. Még a nevet sem tudja, csak egy újabb test, hús és vér, mely arra hivatott, hogy kielégítse vágayit. A nyitott ablakon keresztül a falra vetülve beszűrődik az utca fénye. Szilánkosra tört családi fotó a falon. A sarokban három sörösdoboz, mellette egy üres pezsgősüveg. Az ágy melletti kisasztalon hamutartó, több cigicsikk elnyomott állapotban ontja magából a cigarettaszagot.

Borostáján végig húzva a kezét telefonja után nyúl. Hajnali 3 óra, villog a neonzöld óra kvarc kijelzője kezén. A hűtő halk bűgásba kezd, elnyomva a csöndet, ami eddig a szobában uralkodott.

Kikapcsolt, megint ez a szar telefon.

-Bassza meg!- mormolta maga elé. Hátulról egy kéz gyengéden átöleli a derekát.

- Gyere Tamás, feküdj vissza! Vagy, van egy ennél is jobb ötletem így hajnalban...- a nő keze érzéken, de ellentmondást nem tűrően a férfi ágyéka felé veszi az irányt. Körme gyengéden végig karmolja a férfi belső combját, majd finoman megmarkolja annak nemi szervét.

- Zsolt, a nevem Zsolt! - mondja a férfi és kiszabadítja magát a nő karjai közül.

- Ezt most elbasztam, valamit el kell intéznem.

A mobiltelefon néma rezzenéssel jelezte felhasználója számára, hogy magához tért. Négy szám bepittyentve, PIN kód rendben, képernyőfeloldás rendben, a hálózat keresése folyamatban. A jobb sarokban mind az öt sáv tele, hálózat rendben.

Tíz nem fogadott hívás. Mind a központi szám, mind a főnökétől a nyomozóirodából. A hangpostára kattintva elindul az üzenet:

-Hol a francban van Varga! Azonnal jöjjön be az rendőrsre, ha magához tért! Előkerült még egy áldozat!

IV.

Sosem tanulnak. Sosem. Nincs olyan, hogy megszökünk, nincs olyan, hogy büntetlenül el akarjuk hagyni azt, aki óv és védelmez bennünket.

Nem ez az első eset, hogy valaki ellenkezik, de ennyire messzire még egyik sem jutott. Sokkal jobban oda kell a jövőben figyelni erre!

Nézi az elkábított lány angyali arcát.

Hisz olyan ártatlan, kis sebezhető, és ki, ha nem én tudnám megvédeni a kinti veszélyes világtól?

Kezével végig simítja az alvadt vértől összeragadt szőke haját, majd a majd ellenőrzi a csuklóján és a bokáján lévő gyorskötözőt.

Ahogy nézi az elgyötört testet, arcot, fel-fel sejlenek előtte a múlt emlékei. De valahogy most nem jön a szokásos izgalom, valahogy most elmarad az adrenalin, ami ilyenkor eluralkodni szokott rajta.